

διανοιῶν ἡμῶν διηνοιχθήσαν, καὶ ἤδη τὰ πάντα εἰς ἡμᾶς φαίνονται μὲ νέον φῶς, οὕτως ὥστε τὰ πράγματα ἐκεῖνα τὰ ὅποια πρότερον ἠγαπῶμεν, τώρα τὰ μισοῦμεν, καὶ τὰ πράγματα τὰ ὅποια πρότερον ἐμισοῦμεν, ἤδη τὰ ἀγαπῶμεν.

“Ὅσον ἀφορᾷ ὁμῶς ἄλλους συλλόγους καὶ ἐταιρείας, αἵτινες οὐδὲν τὸ θρησκευτικὸν ἐνέχουσιν, λατρείας, διδασκαλίας, δόγματα, καὶ διαφόρους πράξεις, ἀλλ’ εἶναι ἀπλῶς ἀσφαλιστικαὶ ἐταιρεῖαι πρὸς ἀλληλοβοήθειαν, καὶ αἵτινες φέρουσι συνθήματα καὶ σημεία πρὸς διάκρισιν, ἢ ἀναφορικῶς πρὸς ἄλλους συλλόγους ἐργατῶν, καὶ ἐργατικὰς ἐνώσεις πρὸς ἀλληλοβοήθειαν καὶ προστασίαν κατὰ πάσης ἀδικίας, καὶ διὰ τὴν διατήρησιν τῶν λογικῶν ἡμερομισθίων, — δὲν ἔχομεν νὰ εἴπωμεν οὐδὲν κατ’ αὐτῶν. Πᾶσαι αὗται ἀξιοῦσιν ὅτι εἶναι ὠργανωμένα συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς δικαιοσύνης, τοὺς ὁποίους καὶ ἡμεῖς θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἐπιδοκιμάσωμεν. Πᾶσαι αὗται ἀξιοῦσιν ὅτι οὐδεμίαν πρόθεσιν ἔχουσιν, ὅπως παραβιάσωσι τοὺς νόμους, ἀνθρωπίνους ἢ Θείους. Ὡς ἐκ τούτου δὲν βλέπομεν οὐδεμίαν βάσιμον ἀντίρρῃσιν, δυναμένην νὰ ἐγερθῇ κατ’ αὐτῶν, ἐὰν δι’ οἶονδῆποτε λόγον τὸ νέον κτίσμα ἤθελεν εὖρη ἀναγκαῖον, ἢ λυσιτελές τὸ νὰ γίνῃ μέλος τινός ἐξ αὐτῶν. Ἡ ἰδία ἡμῶν ἐκλογὴ καὶ συμβουλὴ πρὸς τοὺς ἄλλους, ἐφ’ ὅσον τοῦτο θὰ ἠδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῇ πρακτικῶς εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτῶν, εἶναι νὰ σταθῶσιν ἐλεύθεροι ἀπὸ πάσης γηϊνῆς ὀργανώσεως, ὄντες ἡνωμένοι μόνον μετὰ τοῦ Κυρίου, καὶ μετ’ ἐκείνων οἵτινες ἔχουσι τὸ πνεῦμα αὐτοῦ· πάντες ὁμῶς γνωρίζομεν τὴν πίεσιν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἤλθον εἰς τὸ εἶναι πᾶσαι αὗται αἱ ὀργανώσεις, καὶ ὅτι ἐὰν αὗται δὲν ὑπῆρχον, πολὺ πιθανὸν οἱ μισθοὶ τῶν ἐργατῶν ἤθελον εἶσθαι πολὺ χαμηλότεροι, παρ’ ὅ,τι εἶναι, ὥς καὶ αἱ γενικαὶ αὐτῶν συνθήκαι ἤθελον εἶσθαι χεῖριςται.

Ἐν τούτοις καίτοι αἰσθανόμεθα γενικὴν τινα συμπάθειαν πρὸς τὸν σκοπὸν τῶν συλλόγων τούτων, δὲ δυνάμεθα νὰ ὑποστηρίξωμεν πάσας τὰς μεθόδους, τὰς ὁποίας ἀκολουθοῦσιν οὗτοι ἐνίστε, διότι πάντες δέον νὰ παραδεχθῶσιν, ὅτι αἱ ὀργανώσεις αὗται μεταχειρίζονται τὴν δύναμιν αὐτῶν κατὰ τυρρανικὸν τρόπον. Πρέπει νὰ συμπαθῶμεν πρὸς τὸν γενικὸν αὐτῶν σκοπὸν, τὴν ἀντίστασιν δηλαδὴ κατὰ τῆς πίεσεως, ἣτις βεβαίως ἐπακολουθεῖ τὴν συσσωρευσιν τοῦ πλούτου καὶ τὰς γενικὰς τάσεις, ὑπὸ τὰς τοιαύτας περιστάσεις, εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐγωϊστῶν, ὅπως πείσωσι τοὺς πτωχοὺς μέχρι σημείου ἀντιστάσεως. Ἡ συμβουλὴ ἡμῶν πρὸς ἀδελφούς ζῶντας εἰς μέρη εἰς τὰ ὅποια κυβερνῶσιν αἱ ἐργατικαὶ ἐνώσεις πρὸς συγκράτησιν ὑψηλῶν μισθῶν, εἶναι ὅπως συνεισφέρωσιν εἰς τὰ ἔξοδα τῆς ὀργανώσεως τὸ αὐτὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον ἤθελον συνεισφέρει, ἐὰν ἦσαν μέλη τῆς ὀργανώσεως ταύτης, καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς τακτι-

κότητος, καὶ ἐν γένει νὰ ὑπακούωσιν εἰς τὰς διατάξεις τοῦ σωματείου ἐκείνου, ἐκτὸς ἐὰν αὐται, ἀντίκεινται εἰς τὴν συνείδησιν αὐτῶν. Ἄλλ' ὅπως, ἐὰν εἶναι δυνατόν, ἀποφεύγωσι νὰ γίνωνται μέλη τοῦ σωματείου, ἐξηγοῦντες τὴν θέσιν αὐτῶν κατὰ τινα βαθμὸν, καθ' ὃν χρόνον προσφέρουσι τὴν συμμετοχὴν αὐτῶν εἰς τὴν συνεισφορὰν τοῦ σωματείου. Τοῦτο δὲ ἤθελε καταδείξει εἰς πάντας, ὅτι ἡ ἐπιθυμία αὐτῶν ὅπως ἀποφύγωσι τὴν ἐγγραφὴν αὐτῶν ὡς μελῶν δὲν ἦτο ἐγωϊστικὴ ἐπιθυμία, ὅπως ἀποφύγωσι τὴν εὐθύνην τῶν ἐξόδων πρὸς διατήρησιν τῶν εὐνοϊκῶν συνθηκῶν.

Ἐὰν ἐν τούτοις οὐδὲν ὀλιγώτερον τοῦ νὰ γείνη μέλος τοῦ σωματείου γίνηται δεκτὸν ὑπὸ τοῦ σωματείου, οὐδεμίαν παραγγελίαν ἐν ταῖς Γραφαῖς, ἢ ἄλλον τινα λόγον γνωρίζομεν, ὅστις νὰ ἐμποδίσῃ τινὰ τοῦ νὰ γείνη μέλος σωματείου τινός, — εἰδικῶς δὲ ἐὰν ἐκ τῆς τοιαύτης αὐτοῦ πράξεως, τοῦ νὰ γείνη μέλος τούτου, ἐξαρτᾶται ὁ ἐπιούσιος αὐτοῦ ἄρτος. Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἅς γείνη τις μέλος, καὶ ἅς πληρόνῃ τὴν εἰσφορὰν αὐτοῦ τακτικῶς, ἀλλ' ἅς ἀποφεύγῃ τὸ νὰ παρευρίσκηται εἰς τὰς συνεδριάσεις, ἐκτὸς ὅσας θὰ ἔχῃ λόγον νὰ πιστεύῃ, ὅτι δύναται νὰ λαλήσῃ λόγον τινὰ ἐν καιρῷ, ὅστις θὰ ἡδύνατο νὰ βοηθήσῃ γενικῶς τὰ συμφέροντα τοῦ σωματείου, ἐν ἀρμονίᾳ μετὰ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς δικαιοσύνης.

Ἐν περιπτώσει δὲ ἀπεργίας, ἅς ὑπακούσῃ εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ σωματείου, ὅπως ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν, ἀλλ' ἐν τούτοις ἅς μὴ λάβῃ οὐδὲν μέρος εἰς οἴονδήποτε πρᾶγμα ἀντικείμενον εἰς τὰς ἐλευθερίας καὶ τὰ δικαιώματα τῶν ἄλλων, ἢ εἰς ἐπαναστατικὸν τι κίνημα· τοῦτο δὲ ἅς γείνη γνωστὸν εἰς τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ σωματείου, οὕτως ὥστε νὰ μὴ σκεφθῶσιν, ὅπως ζητήσωσι τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ, εἰς τὸ τοιοῦτον ζήτημα.

ΦΙΛΟΠΡΑΓΜΩΣΥΝΗ ΑΓΑΘΗ ΤΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΙ

«Τὸ περιεργάζεσθαι τὰ ἀλλότρια», ἐλέγχεται αὐστηρῶς ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου, ὡς τελείως ἀσυνεπές πρὸς τὸν νέον νοῦν τῆς νέας κτίσεως. (Α' Τιμοθ. ε' 13. Α' Πέτρο. δ' 15). Φιλοπράγμων εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις περιεργάζεται τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων, πρὸς τὰς ὁποίας οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν. Καὶ «οἱ υἱοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου» ἀκόμη εἶναι ἀρκετὰ σοφοὶ ἐν τῇ ἑαυτῶν γενεᾷ, ὅπως διακρίνωσιν, ὅτι κατὰ τὸ βραχὺ διάστημα τῆς παρούσης ζωῆς, ἄνθρωπος ἔχων νοῦν ὑγιαίνοντα, μόλις ἔχει καιρὸν νὰ ἐξετάσῃ τὰς ἰδίας ἑαυτοῦ ὑποθέσεις καταλλήλως, καὶ ὅτι ἐὰν ἤθελε δώσῃ ἀρκετὴν προσοχὴν εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων, ὥστε νὰ ἦναι εἰς τελείαν κατάστασιν νὰ δώσῃ συμβουλὴν ὀρθήν, καὶ νὰ ἀναμιχθῇ εἰς τὰς ἰδιαιτέρας αὐτῶν ὑποθέσεις βεβαίως ἤθε-

λε κατά τινα βαθμὸν ἀμελήσῃ τὰς ἰδίας ἑαυτοῦ ὑποθέσεις. Πο-
λὺ δὲ περισσότερον πρέπει τὰ νέα κτίσματα, ἅτινα ἔχουσιν ἀποκη-
θῇ ὑπὸ τοῦ Κυρίου, εἰς πνεῦμα νοὸς ὑγιαίνοντος, νὰ συναισθαν-
θῶσι τὴν ἀλήθειαν ταύτην, καὶ ἐπὶ πλέον νὰ κατανοήσωσιν, ὅτι
αὐτοὶ ἔχουσι πολὺ ὀλιγώτερον καιρὸν ἀπὸ τὸν κόσμον, ὅπως ἀνα-
μιχθῶσιν εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων, διότι ὁ καιρὸς αὐτῶν δὲν
εἶναι ἰδικὸς των, ἐπειδὴ ἔχουσι τελείως καθιερώσῃ τὸν καιρὸν, ἐ-
πιρροήν, τάλαντα, τὸ πᾶν αὐτῶν, εἰς τὸν Κύριον καὶ τὴν ὑπηρε-
σίαν **Αὐτοῦ**.

Οἱ τοιοῦτοι καὶ ὅταν ἀκόμη ἔχωσι φυσικὴν τινὰ ἔλλειψιν
νοὸς ὑγιαίνοντος ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, θέλουσιν ἐξαναγκα-
σθῇ εἰς τὴν ὀρθὴν κατεύθυνσιν ὑπὸ τῶν παραγγελιῶν τῶν Ἰρα-
φῶν, καὶ ὑπὸ τῆς συναισθήσεως, ὅτι ὁ καιρὸς εἶναι βραχύς, ὅ-
πως ἐκκληρώσωσι τὴν θυσίαν αὐτῶν, ἣν ἀνέλαβον. Πρέπει ἐπίσης
νὰ κατανοήσωσιν ὅτι ὁ Χρυσοῦς κανὼν ὁ νόμος τῆς νέας κτί-
σεως, ἀπαγορεύει πᾶν τὸ συγγενές πρὸς τὴν φιλοπραγμωσύνην.
Βεβαίως οὗτοι δὲν ἤθελον, ὅπως οἱ ἄλλοι ἀναμιχθῶσιν εἰς τὰς
ἰδίας ἑαυτῶν ὑποθέσεις, ὁμοίως δὲ πρέπει καὶ οὗτοι νὰ εἶναι ἐξ
ἰσοῦ προσεκτικοὶ νὰ πράττωσιν εἰς τοὺς ἄλλους, ὅπως θὰ ἤθελον
οἱ ἄλλοι νὰ πράξωσι πρὸς αὐτούς. Ἐν τούτοις ὁ Ἀπόστολος
συνησθάνετο, ὅτι τὸ γενικὸν κοσμικὸν πνεῦμα εἶναι ἀντίθετον τού-
του, καὶ διὰ τοῦτο συμβουλεύει τοὺς ἁγίους ὅπως σπουδάσωσιν,
μάθωσι καὶ ἐξασκηθῶσι κατὰ τὴν διεύθυνσιν ταύτην.. Οἱ λόγοι τοῦ
Ἀποστόλου εἶναι· «Φιλοτιμῆσθε ἡσυχάζειν, καὶ πράσσειν τὰ ἰ-
δία». — Α΄ Θεσ. δ' 11.

Ἡ φυσικὴ αὕτη διάθεσις τοῦ νὰ φροντίξῃ τις περὶ τῶν ὑπο-
θέσεων τῶν ἄλλων, καὶ νὰ τείνῃ χεῖρα πρὸς διόρθωσιν αὐτῶν, καὶ
νὰ προσπαθῇ ὅπως ἐκβάλῃ κάρφη ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἀδελ-
φῶν, ἀμελῶν νὰ ἐκβάλῃ ταῦτα ἐκ τῶν ἰδίων ἑαυτοῦ ὀφθαλμῶν,
ὥς ὁ Κύριος ἐξεικόνισε τοῦτο, (Ματθ. ζ' 3-5) ἐνίστε προσβά-
λει τὸ νέον κτίσμα ὑπὸ εἰδικὴν τινὰ μορφήν. Τὸ νέον κτίσμα νο-
μίζει ὅτι ἔχει «καθῆκον» νὰ συμβουλευσῇ, νὰ ἐρευνήσῃ, νὰ ἐξα-
κριβώσῃ, νὰ ἐπιπλήξῃ, καὶ νὰ ἐλέγξῃ. Καθόσον δὲ περιστρέφει
τὸ πρᾶγμα τοῦτο εἰς τὴν διάνοιάν του, πείθει ἑαυτόν, ὅτι ἐὰν
δὲν πράξῃ οὕτως, ἤθελεν εἰσθαι ἁμαρτία, καὶ τοιοιτοτρόπως γί-
νεται πολυπράγμων ἢ ὀχληρὸς ἀγαθῇ τῇ συνειδήσει, οὕτως εἰπεῖν,
οὔτινος ἡ φιλοπραγμωσύνη εἶναι διττῶς ἰσχυρά καὶ ἐπιθετικὴ,
ἐνεκα τῆς κακῶς πεπληροφορημένης καὶ πεπλανημένης αὐτοῦ συ-
νειδήσεως. Οὗτοι οἵτινες συχνάκις εἶναι ἀγαθοὶ καὶ εὐλικρινεῖς
ἄνθρωποι, ἀληθῇ νέα κτίσματα, ἐμποδίζονται ὑπὸ τοῦ ἐλατ-
τώματος τούτου, εἰς πᾶν δ,τι προσπαθοῦσι νὰ πράξωσιν εἰς τὴν
ὑπηρεσίαν τοῦ Κυρίου. Ἐκαστος ἐξ ἡμῶν πρέπει νὰ λάβῃ ἑαυ-
τὸν ἀνὰ χεῖρας, καὶ νὰ μάθῃ νὰ ἐφαρμόξῃ τοὺς κανόνας τῆς δι-
καιοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης, τοὺς ὁποίους ἤδη ὑπεδείξαμεν. Πρέ-

πει νὰ ἐκπαιδεύσῃ τὴν συνείδησιν αὐτοῦ, ὅπως διακρίνῃ μεταξὺ τοῦ ἀδελφικοῦ καθήκοντος καὶ τῆς φιλοπραγμωσύνης· καθόσον δὲ αἱ παρατηρήσεις ἡμῶν ἐξικνουῦνται, ἡ πλειονότης τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου, καθὼς καὶ ἡ τοῦ κόσμου ἡθελον ἐπιπλήττει, ἐλέγχει, εὐρίσκει σφάλματα, καὶ ἡθελον ἐξετάζῃ εἰς πολὺ ὀλιγώτερον βαθμόν, ἐὰν ἐξετίμων τοὺς κανόνας τῆς δικαιοσύνης, καὶ τῆς ἀγάπης, ὡς οὗτοι περιλαμβάνονται ἐν τῷ Χρυσῷ κανόνι, καὶ ἐφαρμόζονται εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς ζωῆς καὶ εἰς τὴν μετὰ τῶν ἄλλων συσχέτισιν αὐτῶν.

Ἦθελεν εἶσθαι ἀσφαλές, νὰ ἐξετάζωμεν ἀναφορικῶς πρὸς οἵονδήποτε πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον καλεῖ τὴν προσοχὴν ἡμῶν κατὰ τὴν διεύθυνσιν ταύτην, — Εἶναι ἰδική μου ἐργασία τοῦτο; Ἐν τῇ μετὰ τοῦ κόσμου ἐπικοινωνίᾳ ἡμῶν, θέλομεν εὖρη γενικῶς, ὅταν ἐξετάσωμεν τὸ πρᾶγμα προσεκτικῶς, ὅτι δὲν ἀνήκει εἰς ἡμᾶς νὰ ἐπιπλήττωμεν ἢ νὰ ἐλέγχωμεν αὐτούς. Ἡμεῖς ἐκλήθημεν παρὰ τοῦ Κυρίου, καὶ παρεμερίσαμεν ἐκ τῆς πορείας τοῦ κόσμου, ὥπως βαδίσωμεν εἰς τὴν στενὴν ἄτραπόν. Τ ο ὕ τ ο εἶναι ἰδική μας ἐργασία. Ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμεν ὅπως ὁ κόσμος ἀφήσῃ ἡμᾶς ἡσύχους, ἵνα ἀκολουθήσωμεν τὸν Κύριον, ὁμοίως δὲ καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ ἀφήσωμεν τὸν κόσμον ἡσυχον εἰς τὰς ὑποθέσεις του, ἀπευθύνοντες τὸ εὐαγγελικὸν ἄγγελμα πρὸς αὐτούς, καὶ πρὸς τοὺς «ἔχοντας ὧτα διὰ νὰ ἀκούωσιν». Ὁ κόσμος μὴ κληθεῖς ὑπὸ τοῦ Κυρίου, καὶ μὴ εἰσελθὼν εἰς τὴν «στενὴν ὁδόν» ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέγῃ τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ ὁδόν, ὡς ἐπίσης ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀναμένῃ, ὅπως μὴ ἀναμιγνυόμεθα ἡμεῖς εἰς τὰς ὑποθέσεις αὐτοῦ, καθὼς ἡμεῖς δὲν ἐπιθυμοῦμεν, ὅπως αὐτὸς ἀναμιχθῇ εἰς τὰς ὑποθέσεις ἡμῶν. Τοῦτο δὲ δὲν θέλει παρεμποδίσῃ τὸ φῶς ἡμῶν ἀπὸ τοῦ νὰ λάμπῃ, καὶ νὰ ἐξασκῶμεν τοιοῦτοτρόπως ἔμμεσον ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ κόσμου, καὶ συνεχῇ τοιαύτην, καίτοι ἀκόμη δὲν ἐλέγχωμεν ἢ ἄλλως πως ἀναμιγνυόμεθα εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων.

Ὅταν πρόκηται περὶ ἐργασίας, εἰς τὴν ὁποῖαν οἰκονομικῶς ἐνδιαφερόμεθα, δὲν ἡθελεν εἶσθαι θεβαίως φιλοπραγμωσύνη, εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων, ἀλλὰ μέριμνα περὶ τῶν ἰδίων ἡμῶν ὑποθέσεων, καὶ καλὸν θὰ ἦτο ὥπως ἀποδίδωμεν τὴν κατάλληλον προσοχὴν εἰς τοιοῦτόν τι ζήτημα. Ἄλλ' οὔτε θὰ ἦτο φιλοπραγμωσύνη δι' ἓνα γονέα, ὅταν λαμβάνῃ γνῶσιν καὶ δίδῃ ὁδηγίας σχετικῶς πρὸς πάσας τὰς ὑποθέσεις αἵτινες διεκπεραιοῦνται ἐν τῇ οἰκογενείᾳ καὶ τῷ οἴκῳ. Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ὅμως, τὰ προσωπικὰ δικαιώματα ἐκάστου μέλους τῆς οἰκογενείας πρέπει νὰ ἀναγνωρίζωνται καὶ νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν. Ὁ σύζυγος καὶ πατήρ τῆς οἰκογενείας, ἀναγνωριζόμενος ὡς κεφαλὴ καὶ ἀρχηγός αὐτῆς ἐν τῇ ἐξουσίᾳ, δέον νὰ μεταχειρίζηται τὴν ἐξουσίαν ταύτην μὲ μετριόφρονα ἀγάπην καὶ συνετὴν διάκρισιν. Ἡ ἀτομικότης

τῆς συζύγου, αἱ ὁρέξεις αὐτῆς καὶ αἱ προτιμήσεις, πρέπει νὰ τυγ-
χάνωσι τῆς μερίμνης αὐτοῦ, καὶ ὡς ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ, πρέπει
νὰ περιβληθῇ διὰ πλήρους δυνάμεως καὶ ἐξουσίας ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐαυ-
τῆς σφαίρᾳ, ὡς βοηθὸς αὐτοῦ καὶ οἰκοφύλαξ. Ἐν τῇ ἀπουσίᾳ δὲ
αὐτοῦ, αὕτη δέον νὰ ἀντιπροσωπεύῃ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ τελεί-
ως σχετικῶς πρὸς πάσας τὰς ὑποθέσεις τῆς οἰκογενείας. Ὁ-
μοίως καὶ εἰς τὰ τέκνα, ἀναλόγως πρὸς τὴν ἡλικίαν αὐτῶν, πρέ-
πει νὰ ἀναγνωρισθῇ κατὰ λογικόν τινα βαθμὸν ἀτομικότης τις
καὶ προσωπικότης εἰς τὰς ὑποθέσεις αὐτῶν, τοῦ γονέως ἀπλῶς
ἐξασκοῦντος τὴν ἐξουσίαν καὶ ἐπίβλεψιν εἰς τὰ τοιαῦτα πράγμα-
τα, τὰ ὅποια ἤθελον συνεργήσῃ εἰς τὴν τάξιν καὶ τὴν ἀνάπαυσιν
τοῦ οἴκου, καὶ εἰς τὴν ἁρμοδίαν ἀνάπτυξιν τῶν μελῶν αὐτοῦ εἰς
διανοητικά, ἠθικά, καὶ φυσικὰ ζητήματα. Τὰ τέκνα δέον νὰ δι-
δαχθῶσι πρωτίτως νὰ μὴ ἐνοχλῶσιν ἄλληλα, οὔτε νὰ φιλοπραγ-
μωνῶσι καὶ πειράζωσι τὰ πράγματα ἅτινα ἀνήκουσιν εἰς τοὺς
ἄλλους, ἀλλὰ νὰ σέβωνται τὰ δικαιώματα ἀλλήλων, καὶ νὰ φέ-
ρωνται εὐγενῶς καὶ γενναιοφρόνως πρὸς ἄλληλα, συμφώνως πρὸς
τὸν Χρυσοῦν κανόνα.

Οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ καθίσταται σπουδαιότερα ἢ κατὰ τῆς φι-
λοπραγμωσύνης συμβουλή αὕτη, ὅσον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Οἱ ἀδελ-
φοὶ πρέπει ταχέως νὰ μάθωσιν ἐκ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὅσον καὶ
ἐκ τῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ παραδείγματος τῶν πρεσβυτέρων,
ὅτι δὲν εἶναι θέλημα Θεοῦ, νὰ ἀναμιγνύωνται εἰς τὰς ὑποθέσεις
τῶν ἄλλων, οὔτε νὰ συζητῶσι περὶ ἀλλήλων, ἀλλ' ὅτι ἐνταῦθα
ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐφαρμόζεται ὁ Θεῖος κανὼν, «νὰ μὴ βλασφημῶσιν
(κακολογῶσιν) οὐδένα.» Ἡ φιλοπραγμωσύνη, — τὸ νὰ σκε-
πτόμεθα δηλαδὴ καὶ νὰ ὁμιλῶμεν περὶ τῶν ἰδιωτικῶν ὑποθέσεων
τῶν ἄλλων, περὶ τῶν ὁποίων δὲν ἐνδιαφερόμεθα ἀμέσως — ὀδη-
γεῖ εἰς τὴν κακολογίαν, καὶ τὴν συκοφαντίαν, καὶ γεννᾷ ὀργήν,
κακίαν, μῖσος, μάχην, καὶ διάφορα ἄλλα ἔργα τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ
Σατανᾶ, καθὼς ὁ Ἀπόστολος καταδεικνύει. (Κολ. γ' 5-10). Τοι-
ουτοτρόπως συμβαίνει, ὥστε νὰ φυτεύωνται μικρὰ σπέρματα συ-
κοφαντίας, καὶ νὰ αὐξάνωσι μεγάλαι ριζαὶ πικρίας, διὰ τῶν ὁ-
ποίων πολλοὶ μαιίνονται. Πάντες ὅσοι ἔχουσι τὸν νέον νοῦν ἀνα-
γνωρίζουσι βεβαίως τὴν θανατικὴν ἐνέργειαν τοῦ κακοῦ τούτου,
καὶ πάντες οὗτοι πρέπει νὰ ᾤσιν ὑπογραμμοὶ μεταξὺ τῶν οἰκο-
γενειῶν αὐτῶν, καὶ τῶν πλησίον των. Ὁ κοσμικὸς νοῦς δύναται
νὰ κατανοήσῃ, ὅτι ὁ φόνος καὶ ἡ κλοπὴ εἶναι πράγματα πονηρά,
ἀλλ' ἀπαιτεῖται μεγαλητέρα ἀντίληψις δικαιοσύνης ἵνα ἐκτιμήσῃ
τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ νόμου, — ὅτι δηλαδὴ ἡ συκοφαντία εἶναι
δολοφονία τοῦ χαρακτῆρος, καὶ τὸ νὰ ὑποσκάπτῃ τις τὸ καλὸν
ὄνομα τοῦ πλησίον του, ὑπὸ οἵανδήποτε πρόφασιν εἶναι κλοπὴ.
Οἱ ἔχοντες τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου, κατανοοῦσι τὸ ζήτημα τοῦτο
ἐν τινι βαθμῇ, τὰ δὲ αἰσθήματά του ἐκφράζονται διὰ τῶν λόγων

τοῦ ποιητοῦ· «Ὅστις κλέπτει τὸ βαλάντιόν μου, κλέπτει ραβδισμούς.....ἐκεῖνος ὅμως ὅστις ὑπεξαίρει τὸ καλόν μου ὄνομα, κλέπτει ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον αὐτὸν μὲν δὲν πλουτίζει, ἐμὲ δὲ ἀφίνει πράγματι πτωχόν».

«ΕΥΛΟΓΟΥΝΤΕΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ, ΚΑΙ ΚΑΤΑΡΩΜΕΝΟΙ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ».

Οὐδὲν τὸ θαυμαστόν, ἐὰν ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος, ὁρίξῃ τὴν γλῶσσαν, ὡς ἀτίθασσον μέλος, μεστήν θανατηφόρου φαρμάκου. Οὐδὲν τὸ θαυμαστόν, ἐὰν λέγῃ ὅτι αὕτη τροχίζει τὸν τροχόν τῆς φύσεως! Οὐδὲν τὸ θαυμαστόν ἐὰν λέγῃ, ὅτι αὕτη εἶναι τὸ δυσκολώτερον μέλος τοῦ σώματος ἡμῶν, τὸ ὁποῖον δυνάμεθα νὰ κυβερνήσωμεν. (Ἰάκ. Γ' κεφάλ.). Τίς δὲν ἔσχε πείραν τινα ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου; Τίς δὲν γνωρίζει ὅτι τὸ ἡμῖν τοῦλάχιστον τῶν δυσκολιῶν τῆς ζωῆς ὑφείλονται εἰς τὴν ἀκράτειαν τῆς γλώσσης; ὅτι οἱ βεβιασμένοι καὶ δορυμεῖς λόγοι, προῦξήνησαν πολέμους, οἵτινες ἐστοίχισαν ἑκατομμύρια χρημάτων, καὶ ἑκατοντάδας χιλιάδων ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων; Ὅτι οἱ τοιοῦτοι λόγοι εἶναι αἱ αἰτίαι τοῦ ἡμίσεως τῶν δικῶν, καὶ ὅτι οὗτοι εἶναι ἡ αἰτία τοῦ ἡμίσεως καὶ πλέον τῶν οἰκιακῶν ἡμῶν θλίψεων, αἵτινες προσέβαλλον τὸ γένος ἡμῶν κατὰ τὰ παρελθόντα 6,000 ἔτη! Ὁ Ἀπόστολος λέγει τὰ ἑξῆς ἀναφορικῶς πρὸς τὴν γλῶσσαν· «Ἐν αὐτῇ εὐλογοῦμεν τὸν Θεόν καὶ Πατέρα, καὶ ἐν αὐτῇ καταρῶμεθα (ἀδικοῦμεν, βλάπτομεν, δυσφημοῦμεν) τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ γεγονότας. Οὐ χρὴ ἀδελφοί μου ταῦτα γίνεσθαι». (ἐδάφιον 9ον). Ὁ Χριστιανός, ὅστις ἔψθυσεν ἀπλῶς εἰς τὸ σημεῖον τοῦ νὰ μὴ κλέπτῃ τὸν γείτονά του, ἢ νὰ μὴ φονεύῃ αὐτόν, ἀλλ' ὅστις λεηλατεῖ τὸν πλησίον αὐτοῦ διὰ τῆς γλώσσης του, —τραυματίζων, ἢ φονεύων, ἢ κλέπτων τὴν φήμην αὐτοῦ, τὸ καλὸν αὐτοῦ ὄνομα, — εἶναι χριστιανός, ὅστις ἔκαμε πολὺ μικρὰν πρόοδον, εἰς τὴν εὐθειᾶν ὁδόν, καὶ ὅστις εὐρίσκεται ἀκόμη πολὺ μακρὰν τῆς καταστάσεως τῆς οὐρανίου Βασιλείας.

Πάντες γνωρίζουσιν, πόσον δύσκολον πρᾶγμα εἶναι τὸ νὰ δαμάσῃ τις τὴν γλῶσσαν, ἀκόμη καὶ ὅταν ἀναγνωρίσωμεν τὴν πονηρὰν οὐτῆς διάθεσιν ἐν τῇ πεπτωκυῖα ἡμῶν φύσει. Ὡς ἐκ τούτου καλοῦμεν τὴν προσοχὴν ἡμῶν εἰς τὴν μόνην κατάλληλον μέθοδον ὅπως χαλιναγωγήσωμεν καὶ περιστείλωμεν τὴν γλῶσσαν, δηλαδὴ διὰ μέσου τῆς καρδίας. Ὁ ἐμπνευσμένος λόγος διακηρύττει, ὅτι «ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας, τὸ στόμα λαλεῖ». Ὅντος δὲ τούτου ἀληθοῦς, ἔπεται ὅτι ὅταν ἔχωμεν μεγάλην δυσκολίαν μὲ τὴν γλῶσσαν ἡμῶν, τοῦτο προέρχεται διότι ἡ καρδία ἡμῶν δὲν εἶναι ἐξ ὁλοκλήρου εὐθεῖα· καὶ ὅτι καθόσον διορθώνωμεν τὴν καρδίαν ἡμῶν, θὰ ἔχωμεν ὀλιγωτέραν δυσκολίαν εἰς τὸ νὰ

κυβερνήσωμεν τὴν γλῶσσαν ἡμῶν. Τὰ χεῖλη ἐκεῖνα, τὰ ὅποια συνεχῶς λαλοῦσι χλευαστικῶς, περὶ τῶν ἄλλων, δεικνύουσι ὑπερήφανον, ὑψηλόφρονα, αὐταρχικὴν, καὶ ἐγωιστικὴν κατάστασιν καρδίας. Ἐὰν χεῖλη ἐκεῖνα, τὰ ὅποια συνεχῶς κακολογοῦσι τοὺς ἄλλους, εἴτε ἀμέσως, εἴτε δι' ὑπαινιγμῶν δεικνύουσιν ὅτι ἡ καρδία, ἡ ὅπισθεν τῶν χειλέων εὐρισκομένη δὲν εἶναι καθαρὰ, δὲν εἶναι πεπληρωμένη διὰ τοῦ πνεύματος τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου, —διότι, «ἡ ἀγάπη κακὸν δὲν ἐργάζεται εἰς τὸν πλησίον» οὔτε καὶ κατὰ σκέψιν ἀκόμη. «Ἡ ἀγάπη δὲν διαλογίζεται τὸ κακόν». Ἡ ἀγάπη δὲν ἐπιτρέπει εἰς ἑαυτὴν νὰ σκεφθῇ τὸ κακὸν κατὰ τινος. Μᾶλλον θὰ ἔκλινεν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐν περιπτώσει ἀμφιβολίας, καὶ θὰ ἐσκέπτετο καλὸν μᾶλλον ἢ τὸ κακόν.

Ἡ ἐγωϊστικὴ ἀγάπη συνήθως εἶναι λίαν ἰσχυρά εἰς ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὥστε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν γλῶσσαν, ἀπὸ τοῦ νὰ λαλῇ ὅτιδήποτε πρὸς ἰδίαν ἑαυτοῦ ζημίαν. Ἡ ὀρθὴ ὁμως καὶ ἄνευ ἐγωϊσμοῦ ἀγάπη, ἥτις θὰ ἡγάπα τὸν πλησίον ὡς ἑαυτήν, ἤθελεν εἰσθαι ἐξ ἴσου ἄκουσα εἰς τὸ νὰ λαλήσῃ κακόν κατὰ τινος πλησίον ἢ ἀδελφοῦ, ἢ νὰ ρίψῃ ἀκόμη ὑπαινιγμὸν τινὰ κατὰ τῆς διαγωγῆς αὐτοῦ, καθ' ὃν τρόπον ἤθελεν εἰσθαι ἀπρόθυμος εἰς τὸ νὰ λάβῃ τοιαύτην τινὰ πορείαν καθ' ἑαυτῆς. Παρατηροῦμεν λοιπόν, ἐξ οἵασιδήποτε ἀπόψεως καὶ ἐὰν ἐξετάσωμεν τὸ ζήτημα, ὅτι τὸ σπουδαιότερον πρᾶγμα, διὰ τὴν νέαν κτίσιν, εἶναι νὰ ἀποκτήσῃ τὴν τελείαν ἀγάπην ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ. Τοῦτο δὲ ἀναφορικῶς πρὸς τὸν Θεὸν ἤθελε διεγείρῃ ἡμᾶς εἰς μεγαλότερον ζῆλον, καὶ ἐνέργειαν, καὶ αὐτοθυσίαν, ὥπως συνεργασθῶμεν ἐν τῇ Θεῷ ὑπηρεσίᾳ, τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς ἀληθείας. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τοὺς ἀνθρώπους, τοῦτο ἤθελε διεγείρῃ ἡμᾶς, οὐχὶ μόνον εἰς τὸ νὰ φερώμεθα πρὸς αὐτοὺς δικαίως καὶ μετ' ἀγάπης, ἀλλὰ καὶ νὰ σκεπτόμεθα καὶ νὰ ὁμιλῶμεν εὐσπλάγχχνως περὶ πάντων ὅσον δυνάμεθα. Τοῦτο εἶναι τὸ ἅγιον Πνεῦμα, διὰ τὸ ὅποιον ὁ Λυτρωτὴς ἡμῶν παρήγγειλεν εἰς ἡμᾶς νὰ προσευχώμεθα, καὶ περὶ τοῦ ὁποίου διεκήρυξεν ὅτι ὁ Οὐράνιος ἡμῶν Πατὴρ εἶναι πολὺ περισσότερον πρόθυμος, ὥπως δώσῃ εἰς ἡμᾶς, παρ' ὅσον εἶναι οἱ ἐπίγειοι γονεῖς πρόθυμοι, εἰς τὸ νὰ δώσωσιν ἐπίγεια ἀγαθὰ δόματα εἰς τὰ τέκνα αὐτῶν· ἡ δὲ εἰλικρινὴς προσευχὴ διὰ τὸ πνεῦμα τοῦτο τοῦ ἁγιασμοῦ, τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης, συνεπάγεται ἔνθεον ἐπιθυμίαν καὶ ἀγῶνα, ὥπως ἐν λόγῳ, σκέψῃ καὶ πρᾶξῃ ἡ ἀγάπη ἐκχύνεται διὰ μέσου πασῶν τῶν λεωφόρων τῆς ὑπάρξεως ἡμῶν. Τοιοῦτοτρόπως θέλομεν γείνῃ τέκνα τοῦ Πατρὸς ἡμῶν τοῦ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, καὶ θέλομεν λογισθῇ ἄξιοι τῆς ἀγάπης Αὐτοῦ, καὶ πάντων τῶν πολυτίμων πραγμάτων, ἅτινα ὑπεσχέθη καὶ ἔχει διαφυλάξῃ διὰ τοὺς ἀγαπῶντας Αὐτόν.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ.

Ἡ Νέα Κτίσις, ἐνὸςφ εὐρίσκεται συσχετισμένη πρὸς τὰ θνητὰ ταῦτα σώματα, ἔχει διὰ μέσου αὐτῶν κοινωνικὴν συνάφειαν μετὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ συνεπῶς κοινωνικάς τινας εὐθύνas. Ὁ νέος νοῦς φυσικῶς ἐπιζητεῖ τὴν μετὰ τῶν ἄλλων νέων νοῶν ἐπικοινωνίαν, καὶ ἐφ' ὅσον αὐξάνει εἰς τὰς χάριτας τῆς ἀληθείας, εὐρίσκει ἐαυτὸν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀποξενωμένον ἀπὸ τὰς κοινωνικάς σχέσεις, σκοπούς, φιλοδοξίας, φιλολογίαν καὶ διάφορα θέματα συζητήσεως. Παρὰ πολλοῖς δὲ ἐγείρεται τὸ ἐξῆς ἐρώτημα· Μέχρι ποίου βαθμοῦ πρέπει τὸ νέον κτίσμα, τὸ ὁποῖον ἔχει θεωρηθῇ νεκρὸν ὡς πρὸς τὰ ἐπίγεια ζητήματα, συμφέροντα, κλπ., νὰ τηρῇ τὰς σχέσεις αὐτοῦ πρὸς τοὺς σαρκικοὺς αὐτοῦ φίλους, —τοὺς μὴ ἀφιερωθέντας. Τοῦτο εἶναι ζήτημα, τὸ ὁποῖον χρήζει σοβαρᾶς καὶ ἐπιμελοῦς ἐξετάσεως ἐκ μέρους παντὸς ἀτόμου· ἐπειδὴ δὲ πάντοτε δύο ἄνθρωποι δὲν ἔχουσιν ἀκριβῶς τὰς ἰδίας περιπτώσεις, ἐπομένως οὐδὲ μία συμβουλή δύναται νὰ δοθῇ ἥτις νὰ ἐφαρμόζηται εἰς πᾶσας τὰς περιστάσεις.

Ὁ Ἀπόστολος συμβουλεύει ἡμᾶς, νὰ μὴ ἔχωμεν κοινωνίαν μετὰ τῶν κακοποιῶν, μετ' ἐκείνων τῶν ὁποίων τὰ ἔργα ἀναγνωρίζομεν, ὅτι εἶναι ἀκάθαρτα· καὶ νὰ ἔχωμεν σχέσεις συμφώνους πρὸς τὸν νέον ἡμῶν νοῦν. Ἡ τοιαύτη πορεία ἤθελεν ἀποβῇ ἀναντιρρήτως πρὸς ὄφελος ἡμῶν, διότι πρῶτον, ἡ τοιαύτη σχέσις δὲν ἤθελεν ἐνθαρρύνῃ συνεχῶς τὰς πεπτωκυίας ἡμῶν ὁρᾶξεις, καὶ τὰς φυσικάς καὶ διεφθαρμένας ἡμῶν τάσεις· καὶ δεύτερον, διότι ἡ πορεία αὕτη ἤθελε τὰ μάλιστα βοηθήσῃ ἡμᾶς εἰς τὰς προσπαθείας ἡμῶν ὅπως ἀκολουθήσωμεν τὴν ἐντολήν τοῦ Ἀποστόλου, ἵνα σκεπτώμεθα, ὁμιλῶμεν, καὶ θέτωμεν εἰς πρᾶξιν, «ὅσα ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά, ὅσα προσφιλῆ, ὅσα εὖφημα, εἴ τις ἀρετὴ καὶ εἴ τις ἔπαινος». — Φιλιπ. δ' 8.

Ἐν τούτοις πρέπει ἐννοεῖται νὰ ἐνδιαφερόμεθα δι' ἐκείνους οἵτινες συνδέονται πρὸς ἡμᾶς διὰ τῶν δεσμῶν τοῦ αἵματος περισσότερον ἢ διὰ τὸ ἀνθρώπινον γένος γενικῶς. Τειουτοτρόπως λοιπόν, ἐὰν τὸ πνεῦμα τοῦ Κυρίου ὀδηγῇ καὶ παροτρύνῃ ἡμᾶς, ὅπως ὦμεν φιλάγαθοι καὶ εὐγενεῖς πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα ἐν γένει, τοῦτο θὰ ἐσήμαινεν ὅτι τὰ αἰσθήματα ἡμῶν πρὸς τοὺς συγγενεῖς ἡμῶν πρέπει νὰ τυγχάνωσι τῆς δεούσης ἐκ μέρους ἡμῶν μερίμνης καὶ νὰ ἀποβαίνωμεν, ἀναλόγως πρὸς τὰς εὐκαιρίας ἡμῶν, ἐπιβοηθητικοὶ πρὸς αὐτούς. Ἐν τούτοις, δὲν ἤθελεν εἶσθαι σοφόν, συμφώνως πρὸς τὴν κρίσιν ἡμῶν, οὔτε ἤθελεν εἶσθαι ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὰς διδασκαλίας τῶν Γραφῶν, οὔτε ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τὰ παραδείγματα ἅτινα αἱ Γραφαὶ θέτουσιν ἐνώπιον ἡμῶν περὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ τῆς διαγωγῆς τῶν Ἀποστόλων, ἐὰν ἡμεῖς συνήπτομεν λίαν εἰδικήν

καὶ στενὴν κοινωνίαν πρὸς τοὺς κατὰ σάρκα καὶ ἐπιγίους ἡμῶν συγγενεῖς· ἢ νὰ δεχώμεθα αὐτοὺς καὶ νὰ φερώμεθα πρὸς αὐτοὺς καλλίτερον, ἢ ἐξ ἴσου καθὼς φερόμεθα πρὸς τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως. Ἐνταῦθα ἐξαίρουμέν ἐκείνους ἐκ τῶν στενῶν ἡμῶν συγγενῶν, οἵτινες θὰ εἶχον ἀξιώσεις ἀπὸ ἡμᾶς, συμφώνως πρὸς τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου, «Εἰ τις τῶν **ιδίων** οὐ προνοεῖ..... ἡρνηται τὴν πίστιν». (Α΄ Τιμ. ε΄ 8). Ἐν γένει δὲ πρέπει νὰ ἐφαρμόζωμεν τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου· «κάμνετε τὸ καλὸν πρὸς πάντας, μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως». Ἀμέσως μετὰ τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως πρέπει νὰ ἔρχωνται οἱ περισσότερον ἀπομεμακρυσμένοι συγγενεῖς ἡμῶν.

Ὁ προφανὴς σκοπὸς τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἦτο νὰ συναθροίσῃ τοὺς ἀκολούθους αὐτοῦ, ὡς νέαν οἰκογένειαν, ὡς νέον οἶκον, «τὸν οἶκον τῆς πίστεως». Ὡς ἐκ τούτου εὐρίσκομεν τὴν συχνάκις ἐπιναλιμβανομένην παραγγελίαν καὶ ἐνθάρρυνσιν πρὸς ἀμοιβαίαν ἐπικοινωνίαν, πρὸς ἀλληλοδοθήειαν καὶ συχνὰς συναθροίσεις, μετὰ τῆς ὑποσχέσεως, ὅτι ὅπου εἶναι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου, ἤθελεν εἶσθαι καὶ Οὗτος εἰδικῶς παρὼν μεταξὺ αὐτῶν, ὅπως παρέχῃ εἰς αὐτοὺς εὐλογίαν τινά, καὶ ὅτι ὁ λαὸς αὐτοῦ δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ ὅπως συνέρχεται. Ἡ πορεία τοῦ Κυρίου ἡμῶν εἶναι ἐν πλήρει συμφωνίᾳ πρὸς τὴν εἰδικὴν ταύτην ἐντολήν τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἔδωκεν εἰς τὸν οἶκον τῆς πίστεως, διότι εὐρίσκομεν, ὅτι, ὅταν ἐτέλεσεν τὸ τελευταῖον Πασχάλειον Δεῖπνον, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ τελεσθῇ ὑφ' ἐκάστης οἰκογενείας χωριστά, (Ἐξ. ιβ΄ 1-21) ὁ Κύριος συνῆλθε μετὰ τῶν δώδεκα αὐτοῦ ἀποστόλων, ὡς χωριστὴ οἰκογένεια — κεχωρισμένοι ἐξ ὅλων αὐτῶν τῶν συγγενῶν, καὶ Αὐτὸς ἐκ τῶν ἰδικῶν του. Τὴν αὐτὴν σκέψιν, εὐρίσκομεν ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῦ, ὁπότεν ἐπληροφορήθη, ὅτι ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ οἱ ἀδελφοὶ ἦσαν ἔξωθεν, ἐπιθυμοῦντες νὰ τῷ ὁμιλήσωσιν, Οὗτος ἀπήντησε λέγων· «Τις ἐστὶν ἡ μήτηρ μου, καὶ τίνες εἰσὶν οἱ ἀδελφοί μου; Ὅστις γὰρ ἂν ποιήσῃ τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς αὐτὸς μου ἀδελφός, καὶ ἀδελφή, καὶ μήτηρ μου ἐστίν». — Ματθαίου ιβ΄ 47-50.

Ἀκολουθοῦντες οὕτως τὸ Θεῖον παράδειγμα, πρέπει νὰ ἀναμένωμεν ὅπως εὐρωμεν τὰ αἰσθήματα ἡμῶν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον περισσότερον ἐστραμμένα πρὸς τὰ συνάδελφα μέλη τοῦ «σώματος τοῦ Χριστοῦ», τοὺς συντρόφους ἡμῶν ἐν τῇ νέᾳ κτίσει. Τοῦτο ὅμως δὲν πρέπει νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ἀκυροῖ καθ' οἷονδῆποτε βαθμόν, τὴν αὐστηροτάτην κοσμιότητα μεταξὺ τῶν φύλων ἐν τῇ νέᾳ κτίσει· ἀλλ' οὔτε καὶ σημαίνει, ὅτι ὁ ἄπιστος σύζυγος, ἢ σύζυγος πρέπει νὰ παραμελῇται, ὅπως παρέχωμεν τὸν χρόνον τοῦτον καὶ τὴν ἐπικοινωνίαν πρὸς τοὺς ἔχοντας τὸν νέον νοῦν. Τοῦναντίον, ἡ ὑποχρέωσις ἐκάστου, εἶναι πρὸς τὸν σύντροφον αὐ-

τοῦ, — νὰ προσέχη ὅπως οὗτος μὴ στερηθῇ πάσης ἀνακουφίσεως, προνομίου καὶ τῆς καταλλήλου ἐπικοινωνίας καὶ σχετίσεως. Ἐν τούτοις τοῦτο δὲν σημαίνει ὑποταγὴν μέχρι τυρανίας, ἥτις οὐδεμίαν θὰ ἐπέτρεπε λογικὴν πρόνοιαν, ὅπως συμμορφωθῇ πρὸς τὴν Θεῖαν ἐντολήν, «μὴ ἐγκαταλείπετε τὴν ἐπισυναγωγὴν ἑαυτῶν,.....καὶ τοσοῦτω μᾶλλον, ὅσῳ βλέπετε τὴν ἡμέραν πλησιάζουσιν» — Ἐβρ. ι' 25.

«ΠΑΝΤΑΣ ΤΙΜΗΣΑΤΕ».

«Ὡς ἐλεύθεροι, καὶ μὴ ὡς ἐπικάλυμμα ἔχοντες τῆς κακίας τὴν ἐλευθερίαν,, ἀλλ' ὡς Θεοῦ δοῦλοι. Πάντας τιμήσατε. Τὴν ἀδελφότητα ἀγαπᾶτε. Τὸν Θεὸν φοβεῖσθε. Τὸν Βασιλέα τιμᾶτε». «Ἀπόδοτε πᾶσι τὰς ὀφειλάς, τῷ τὸν φόρον, τὸν φόρον, τῷ τὸ τέλος, τὸ τέλος, τῷ τὸν φόβον, τὸν φόβον, (σεβασμὸν) τῷ τὴν τιμὴν, τὴν τιμὴν, μηδενὶ μηδὲν ὀφείλετε, εἰ μὴ ἀγάπην». — Α' Πέτρ. β' 16,17. Ρωμ. ιγ' 7,8.

Τὸ νέον κτίσμα, ἐλευθερωθὲν ἀπὸ τῶν ἀντιζηλιῶν καὶ φιλοδοξιῶν τοῦ θελήματος τῆς σαρκός, καὶ ἐμπνεόμενον ὑπὸ τῶν γενναιοδωρῶν καὶ πλήρη χαρίτων παρορμήσεων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, οὐδεμίαν εὐρίσκει περιστάσιν πρὸς ὑπερηφάνιαν, καὶ πλεονεκτικὴν ζηλοτυπίαν, αἵτινες θὰ παρημποδίζον τὴν ὀρθὴν ἐκτίμησιν, τῶν καλῶν ιδιοτήτων τῆς καρδίας, ἢ τοῦ νοός τῶν ἄλλων. Τὸ νέον κτίσμα μετὰ χαρᾶς θὰ ἀνεγνώριζε καὶ θὰ ὁμολόγει τελείως καὶ ἐλευθέρως τὰ γήινα δικαιώματα καὶ τὰς ἀξιώσεις τῶν ἄλλων, — διότι τὰ ἴδια ἑαυτοῦ δικαιώματα καὶ τὰς ἀξιώσεις, αἵτινες εἶναι γήινου εἶδους, τὰς ἀπληρνήθη χάριν τῶν πνευματικῶν, τῶν οὐρανίων. Οἱ τοιοῦτοι ἤθελον εἶσθαι φυσικῶς εἰλικρινέστατοι, εἰς τὸ νὰ ἀναγνωρίζωσι, τοὺς μεγάλους τοῦ κόσμου τούτου, καὶ τὰ μάλιστα ὑπήκοοι εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ νόμου, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν νόμον, ἐκτὸς ἐὰν οὗτοι εὐρίσκωνται ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς οὐρανίους ἀπαιτήσεις καὶ ἐντολάς. Ὀλίγοι, ἐὰν μὴ οὐδεῖς ἐκ τῶν ἐπιγείων κυβερνητῶν τῶν ἡμερῶν ἡμῶν, θὰ ἀστοχῆσωσιν εἰς τὸ νὰ ἀναγνωρίσωσι τὸν Ὑπατον Δημιουργόν, καὶ ἀποδώσωσι τὴν ἠρίστην ὑποταγὴν εἰς τὰς ἐντολάς αὐτοῦ. Ὡς ἐκ τούτου τὸ νέον κτίσμα, πρέπει νὰ εὐρίσκηται μεταξὺ τῶν τὰ μάλιστα νομοταγῶν τοῦ παρόντος χρόνου, — νὰ μὴ ὦσι φιλόνοικοι, ταραχοποιοί, καὶ νὰ μὴ εὐρίσκωσι σφάλματα παρὰ τοῖς ἄλλοις. Εἶναι ἀληθές, ὅτι οὗτοι βλέπουν πολὺ καθαρώτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους αἰτίας καὶ λόγους πρὸς ἀνεύρεσιν σφαλμάτων, — βλέπουν ἀτελείας εἰς πάσας τὰς παρούσας διατάξεις, αἵτινες ἔχουσιν ὡς βάσιν τὸν νόμον τοῦ ἐγωῖσμου. Ἀλλὰ βλέπουν ἐπίσης, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς διανοίας αὐτῶν, οἵτινες ἐφωτίσθησαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Λόγου, ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη ἐξέγερσις καὶ ἐπανάστασις εἶναι ἀρκετὰ ἀνίσχυρος, ὅπως ἐπιφέρῃ τὴν ἀναγκαίαν

μεταβολήν· βλέπουν· ότι καὶ ἂν ἠδύναντο ἀκόμη οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐπιτελέσωσι δεκάκις καλλίτερον τοῦ ὅ,τι σήμερον ἐπιτελοῦσιν, ἢ θεωροῦνται ἱκανοὶ νὰ ἐπιτελέσωσι,, ἤθελεν ἀπέχη πολὺ τῆς τελειότητος τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος δεικνύει εἰς ἡμᾶς, καὶ ἐνθαρρύνει ἡμᾶς εἰς τὸ νὰ πιστεύωμεν, ὅτι θέλει ἐπιφέρει κατὰ τὸν ὠρισμένον αὐτοῦ καιρὸν, ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν τῆς Βασιλείας Αὐτοῦ, —τὴν κατάστασιν ἐκείνην, καθ' ἣν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ θὰ γίνηται ἐπὶ τῆς γῆς, ὡς γίνεται εἰς τὸν οὐρανόν.

Συναισθανόμενον τὴν ἀδυναμίαν τῶν ἀνθρωπίνων προσπαθειῶν, τὸ νέον κτίσμα κατέχει τὸ πνεῦμα τοῦ ὑγιαίνοντος νοός, σχετικῶς πρὸς τὰς παρούσας συνθήκας, τὸ ὁποῖον ἄλλοι, οἵτινες βλέπουν· ὀλιγώτερον αὐτοῦ, δὲν ἔχουσιν. Τὸ νέον κτίσμα δύναται νὰ ἴδῃ, ὅτι καὶ ἡ χειρίστη ἀκόμη μορφὴ τῆς ἀνθρωπίνης κυβερνήσεως, καὶ ἡ μᾶλλον αὐθαίρετος κατάχρησις τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἐξουσίας διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ νόμου καὶ τῆς τάξεως, εἶναι πολὺ καλλιτέρα, παρ' ὅ,τι ἤθελεν εἶσθαι ἡ ἔλλειψις νόμων καὶ ἡ ἀναρχία. Ἐμαθεν ἐπίσης, ὅτι ὁ μέγας Ἰεχωβά, ἐνδιαφέρεται εἰς τὰς ὑποθέσεις ταύτας, καὶ ὅτι ὁ καιρὸς αὐτοῦ καὶ ὁ τρόπος, εἶναι τὰ μόνα σοφὰ καὶ κατάλληλα μέσα, ὅπως ἐπιφέρῃ τὰ ποθούμενα ἀποτελέσματα. Τὸ νέον κτίσμα εἶναι ἐπομένως ὑπομονητικόν, πλήρες χαρᾶς καὶ ἐλπίδος, καθὼς ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος ἐκφράζεται λέγων· «μακροθυμήσατε ἀδελφοί.... ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου ἡγγικεν». (Ἰάκ. ε' 8). Ἡ Βασιλεία αὐτοῦ μέλλει νὰ φέρῃ δικαιοσύνην καὶ εὐλογίαν εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον τῆς ἀνθρωπότητος.

Τὸ νέον κτίσμα ἐπίσης ἀκούει τὸ ἄγγελμα τοῦ Κυρίου, «μὴ ἀγανάκτει διὰ τοὺς πονηρευομένους», — ἐν καιρῷ τῷ δέοντι θέλουσιν ἀποκοπῇ. (Ψαλμ. λζ' 1,2). Ὡς ἐκ τούτου, καθ' ὃν χρόνον οἱ ἄλλοι δυνατόν νὰ νομίζωσιν ὅτι εἶναι σπουδαῖον τὸ νὰ συζητῶσι περὶ τῶν διαφόρων χαρακτήρων τῆς πολιτικῆς περὶ καλῆς κυβερνήσεως, περὶ οἰκονομικῶν κλπ., αὐτὸ τούναντίον ἀναγνωρίζει ὅτι ὁ Θεὸς προεῖπε τὴν παροῦσαν κατάστασιν, καὶ ὅτι ἡ Ἀπόφασις Αὐτοῦ ἐξεφράσθη ἤδη κατὰ τῶν παρόντων συστημάτων τοῦ ἐγωῖσμοῦ, «MENE, MENE, ΘΕΚΕΛ, ΟΥ-ΦΑΡΣΙΝ» —'Ἐξυψίσθης ἐν τῇ πλάστιγγι, καὶ εὐρέθης ἐλλειπῆς». (Δαν. ε' 25-28). Ἐννοεῖ δτι ἡ ἐπὶ τοῦ πράγματος τούτου κρίσις τοῦ Θεοῦ, ὡς αὕτη ἐκφράζεται ἐν ταῖς Γραφαῖς, εἶναι ὁρθὴ καὶ ἀναλλοίωτος· περιμένει δὲ μεθ' ὑπομονῆς ὅπως ὁ Κύριος ἐπιφέρει τὴν μεταβολήν τῶν πραγμάτων, συμφώνως πρὸς τὸ Θεῖον Αὐτοῦ θέλημα, καὶ τὰς εὐσπλάγχχνους αὐτοῦ ὑποσχέσεις. Καίτοι δὲ ἀκόμη παρατηρεῖ δτι τὸ θέλημα τοῦτο θὰ ἐπιφέρῃ μεγάλην θλίψιν ἐπὶ τοῦ κόσμου, ὅμως τὸ νέον κτίσμα ἐπαναπαύεται ἐπὶ τῶν Θεῶν ὑποσχέσεων, καὶ «ἀφήνει εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Χριστοῦ τὰς κλεῖδας τῆς αὔριον». Συναισθάνεται, ὅτι οἱ λόγοι του, ἡ αἰ σκέ-

ψεις του, ἢ αἱ πράξεις του δὲν θὰ ἡδύναντο νὰ μεταβάλλωσι τὰ τελικὰ ἀποτελέσματα, καὶ ἡ καρδιά του ἐπαναπαύεται διὰ τῆς πίστεως εἰς τὴν σοφίαν καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ. Ὁ Προφήτης ὁμιλῶν περὶ τῆς νέας κτίσεως σχετικῶς πρὸς τὸν ἐπικρεμáμενον καιρὸν τῆς θλίψεως, λέγει προσφυέστατα· «Αὕτη (ἡ Σιών) δὲν θέλει σαλευθῇ,» — ἡ ἐμπιστοσύνη αὐτῆς καὶ ἡ πίστις εἶναι καλῶς ἐστερεωμένα, οὐχὶ ἐπὶ τῆς ἀγνοίας καὶ εὐπιστίας, ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ ζῶντος καὶ διαμένοντος Λόγου τοῦ Θεοῦ. — Ψαλμὸς μστ' 5.

Οὕτε θεωρεῖ ἡ Νέα Κτίσις ἀναγκαῖον νὰ ἐκφοβίζῃ τὸν κόσμον, ἢ σοφὸν ὅπως προσπαθῇ νὰ πράττῃ οὕτως, σχετικῶς πρὸς τὴν ἐπερχομένην θλίψιν. Πρῶτον πάντων ἐνθυμεῖται ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ Κύριος ἡμῶν εἰδικῶς διεκήρυξεν, ὅτι «οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀσεβῶν θέλει νοήσῃ». (Δαν. ιβ' 10)· Ἐνθυμεῖται ἐπίσης, ὅτι ἡ δυστυχής, στενάζουσα κτίσις, ἔχει ἀρκετὰ νὰ ὑποφέρῃ ἐν τῇ καθημερινῇ αὐτῆς χορηγίᾳ, χωρὶς νὰ ἀναμένῃ καὶ τὴν ἐπερχομένην ἀκόμη θλίψιν, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ ἀποφύγῃ, καὶ ὅτι «ἀρκετὸν τῇ ἡμέρᾳ ἡ κακία αὐτῆς». Ἐνῷ λοιπὸν οὗτοι δὲν πρέπει νὰ συστέλλωνται ὅπως ἀναγγέλωσιν ὀλόκληρον τὴν βουλήν τοῦ Θεοῦ» εἰς πάντας τοὺς παρέχοντας τεκμήρια ὅτι ἔχουσιν εὐήκοα ὦτα, ἐν τούτοις, πρέπει σωφρόνως καὶ καταλλήλως νὰ ἀποφεύγωσι νὰ σπαταλῶσι τὰς ἐνεργείας αὐτῶν καὶ νὰ διεγείρῳσιν τὴν ὀργὴν ἐκείνων οἵτινες δὲν ἐκτιμῶσι τὸν Κύριον καὶ τὸν Λόγον Αὐτοῦ. Οὗτοι δὲν πρέπει νὰ ρίπτωσι τοὺς μαργαρίτας αὐτῶν ἔμπροσθεν τῶν χοίρων, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχωσιν ἐν ἑαυτοῖς τὴν ἄνωθεν καταβαίνουσαν σοφίαν, — ἥτις εἶναι πρῶτον καθαρά, ἔπειτα εἰρηνική, εὐπειθής, πλήρης ἐλέους καὶ καλῶν καρπῶν. — Ἰάκ. γ' 17.

Τὸ νὰ τιμῶμεν τοὺς ἀνθρώπους, νὰ σεβώμεθα αὐτοὺς ἀναλόγως πρὸς τὸν χαρακτῆρα αὐτῶν, ἢ τὸ ὑπόρρημα, καὶ τὸ νὰ ὑπακούωμεν εἰς τοὺς νόμους, δὲν σημαίνει ἀναγκαίως ὅτι πρέπει νὰ συμμετάσχωμεν μετὰ τοῦ κόσμου εἰς τὰ διάφορα ὑπουργήματα τῆς κυβερνήσεως. Νόμος τις ἐψηφίσθη ὅστις ἐπιβάλλει εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους νὰ ψηφίζωσιν. Ὅπουδῆποτε ἐπιβληθῇ ὁ νόμος οὗτος, τὰ νέα κτίσματα, ὑποκείμενα ὑπὸ τὸν νόμον τοῦτον, πρέπει νὰ ἀποδώσωσιν ὑπακοήν εἰς τοῦτον, χωρὶς νὰ μεμψιμοιρῶσιν. Ἐξασκοῦντα δὲ τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην, πρέπει νὰ μεταχειρίζωνται ὅσον δύνανται καλλίτερον τὴν κρίσιν αὐτῶν, καὶ νὰ ψηφίζωσιν ὑπὲρ ἐκείνων, οἵτινες θεωροῦνται ὡς οἱ ἄριστοι ὑποψήφιοι. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως, ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ τοιαύτη τις ἀπαίτησις, ἢ συμβουλή ἡμῶν εἶναι, ὅπως τηρήσωσιν αὐστηρὰν οὐδετερότητα, ἀναφορικῶς πρὸς τὰ πολιτικά, καὶ νὰ ἀποφεύγωσιν ἐντελῶς τὴν ψηφοφορίαν. Οἱ λόγοι ἡμῶν διὰ τοῦτο εἶναι οἱ ἐξῆς:

(1) Δὲν δυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι θὰ εὐρωμεν εἰς τι ἐκ-

λογικὸν δελτίον, πρόσωπα ἐντελῶς κατάλληλα διὰ τὸ ὑπουργημα, συμφώνως πρὸς τὸν κανόνα τῆς κρίσεως ἡμῶν.

(2) Δὲν δυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν, ὅτι αἱ ψῆφοι ἡμῶν ἤθελον ἔχει οἵαινδήποτε ἐπιρροήν ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐκλογῆς.

(3) Ὅσοι ἐκ τῆς νέας κτίσεως ἀναμειγνύονται εἰς τὰ πολιτικά, καὶ εἰς τὰ διάφορα αὐτῶν ἐπεχειρήματα, οὐχὶ μόνον εὐρίσκουσιν, ὅτι ὁ καιρὸς αὐτῶν καταναλίσκεται εἰς αὐτά, ἀλλὰ καὶ αἱ ἐνέργειαι αὐτῶν ἐπίσης καὶ τὰ ὑλικά μέσα, — πάντα τῶν ὁποίων εἶναι καθιερωμένα εἰς τὸν Κύριον, εἰς οὐράνια πράγματα, ὅπως προαγάγωσιν, διὰ τῆς διακηρύξεως, τὰ χαρᾶς εὐαγγέλια. Οὐχὶ δὲ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ αἱ διάνοιαι αὐτῶν θέλουσιν ἀπορροφηθῇ κατ' ἀνάγκην μετὰ τῶν πολιτικῶν τούτων συμφερόντων μέχρι τοιούτου βαθμοῦ, ὥστε νὰ ἐμποδίσωσι κατὰ μέγα βαθμόν τὰς ἰδιαιτέρας αὐτῶν σκέψεις καὶ μελέτας ἐπὶ τῶν καλλιτέρων πραγμάτων, — σχέσιν αὐτῶν μετὰ τοῦ Κυρίου.

(4) Ἐκεῖνοι οἵτινες ψηφίζουν ἀτομόν τι, ἢ ὁμάδα, εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ὑποχρεωμένοι νὰ ὑποστηρίξωσι τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐκλογῆς, ἐὰν παραστῇ ἀνάγκη διὰ τοῦ ξίφους καὶ τοῦ ὅπλου. Καίτοι δὲ εἶναι ἀληθές, ὅτι πᾶς πολίτης, ὑπὸ τὸν νόμον εὐρισκόμενος, δυνατόν νὰ προσκληθῇ νὰ ὑπερασπίσῃ διὰ τοῦ ξίφους καὶ τοῦ ὅπλου τοὺς νόμους καὶ τὰ συστήματα εἰς τὰ ὁποῖα ζῇ, ἐν τούτοις, ὅστις λαμβάνει ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰς ἐκλογάς, ἀναλαμβάνει εἰδικώτερον ἠθικὴν ὑποχρέωσιν καὶ εὐθύνην διὰ τὰ ἀποτελέσματα καὶ τὴν γενικὴν πορείαν τῆς κυβερνήσεως, τὴν ὁποῖαν οὗτος ἐβοήθησεν ὅπως ἀναλάβῃ τὴν ἀρχήν. Ἡ προτιμωτέρα λοιπὸν στάσις ἡμῶν, — ἡ στάσις ἢ μᾶλλον τιμῶσα τὸν Κύριον, καὶ ἢ μᾶλλον ὀρθὴ διὰ τὴν κοινωνίαν καὶ δι' ἡμᾶς αὐτοὺς—θὰ ἦτο ἐκείνη τὴν ὁποῖαν αἱ Γραφαὶ ὑποδεικνύουσιν, ἡ τῶν παροίκων καὶ τῶν ξένων. (Ψαλμ. λθ' 12. Α' Πέτρ. 6' 11). Οἱ ξένοι πρέπει νὰ ὑπακούωσιν εἰς τοὺς νόμους, οὕτω καὶ ἡμεῖς. Οἱ ξένοι δύνανται νὰ ζητῶσι προστασίαν ἀπὸ τοὺς νόμους, οὕτω καὶ ἡμεῖς. Οἱ ξένοι ὅμως δὲν θεωροῦσιν ἑαυτοὺς ὑποχρεωμένους, νὰ πολεμήσωσι κατὰ τοῦ ἰδίου ἑαυτῶν Βασιλέως, διότι ἀναγνωρίζουσι πρωτίστως ὑποταγὴν εἰς αὐτόν· καὶ ἡμεῖς θὰ προτιμῶμεν νὰ εὐρισκώμεθα εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ὅσον δυνάμεθα, διότι, «δὲν μετέστημεν ἐκ τῆς βασιλείας τοῦ κόσμου τούτου εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ ἀγαπητοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ; — ἐν τῇ ἐμβρυώδει αὐτῆς καταστάσει; — Κολασ. α' 13.

Δὲν εἴμεθα ὑπήκοοι τοῦ Μεγάλου Βασιλέως; Δὲν εἶναι δὲ αἱ βασιλεῖαι τοῦ κόσμου τούτου κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον συσχετισμέναι πρὸς τὸν «ἄρχοντα τοῦ κόσμου τούτου» καὶ πρὸς τὸν ἑαυτοῦ νόμον τοῦ ἐγωϊσμοῦ; Δὲν εἴμεθα λοιπὸν ξένοι καὶ παρεπίδημοι ἐνταῦθα, καὶ κατὰ τινὰ βαθμὸν ἄλλοδαποὶ καὶ πάροικοι; Εἶναι ὑπερόχως ὀρθὸν δι' ἡμᾶς, ὅπως ἀγαπῶμεν καὶ ἐκτιμῶμεν πάντα κα-

λὸν νόμον, καὶ πάντας τοὺς ὑπηρέτας τῶν γηίνων νόμων, καὶ νὰ χαίρωμεν, διότι τὸ μεγαλότερον μέρος τῆς νέας κτίσεως ἔῃ ὑπὸ τὰς ὑψίστας μορφάς τῶν πολιτικῶν κυβερνήσεων, αἵτινες δυνατόν νὰ εὐρεθῶσιν ἐν τῇ κόσμῳ σήμερον, καὶ νὰ ἐκτιμῶσι τοῦτο, ὡς εὐλογίαν καὶ εὐνοίαν Θεοῦ. Ὡς ἐκ τούτου δὲν ἐπικρίνομεν τὴν γενέτειραν ἡμῶν χώραν τοὺς κυβερνήτας αὐτῆς, ἢ τοὺς νόμους τῆς, ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν σημαίνει, ὅτι πρέπει νὰ πολεμήσωμεν, δι' ὕπλων σαρκικῶν, οὔτε ὅτι πρέπει νὰ αὐξήσωμεν τὰς εὐθύνas ἡμῶν διὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν ἀρχόντων.

Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ κυβέρνησις δυνατόν πάντοτε νὰ μὴ ἐξαιρῇ ἐκείνους οἵτινες εἶναι κατὰ τοῦ πολέμου, ὥστε νὰ μὴ λάβωσι μέρος εἰς αὐτόν, καίτοι φιλάγαθός τις προμήθεια τοῦ εἶδους τούτου, καὶ πρόνοια ἐγένετο κατὰ τὸ παρελθόν ὑπὲρ ἐκείνων, οἵτινες καθὼς ἡμεῖς, πιστεύουσιν, ὅτι ὁ πόλεμος εἶναι ἄδικος· δηλαδὴ οἱ Φίλοι, ἢ οἱ Κουακέροι, ἐξαιροῦνται, ἐκ τῆς στρατιωτικῆς υποχρεώσεως, δι' εἰδικῶν νόμων ὑπὲρ αὐτῶν. Ἐν τούτοις δυνατόν νὰ ἀπαιτηθῇ παρ' ἡμῶν, νὰ ἐκτελέσωμεν τὴν στρατιωτικὴν ἡμῶν θητείαν, εἴτε ψηφίζομεν, εἴτε οὐχί· ἐὰν δὲ ἤθελεν ἀπαιτηθῇ τοῦτο παρ' ἡμῶν, θὰ εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ὑπακούσωμεν εἰς τὰς ὑπαρχούσας ἐξουσίας, καὶ νὰ θεωρήσωμεν, ὅτι ἡ πρόνοια τοῦ Κυρίου ἔχει ἐπιτρέψῃ τὴν στρατολογίαν, καὶ ὅτι Αὐτὸς εἶναι ἰκανὸς νὰ μετατρέψῃ τοῦτο πρὸς τὸ καλὸν ἡμῶν καὶ τῶν ἄλλων. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δὲν πρέπει νὰ νομίσωμεν ὅτι εἶναι σφάλμα νὰ κάμωμεν ἐξηγήσεις τινὰς εἰς τοὺς καταλλήλους ἀρμοδίους ἀξιωματικούς, καὶ νὰ ζητήσωμεν τὴν μεταφοράν ἡμῶν εἰς τὸ ἱατρικὸν ἢ νοσοκομειακὸν σῶμα, ἔνθα αἱ ὑπηρεσίαι ἡμῶν θὰ ἐγίνοντο μέ τὴν πλήρη συγκατάθεσιν τῶν συνειδήσεων ἡμῶν. — ἐὰν ὁμως μεθ' ὅλα ταῦτα ἐξαναγκασθῶμεν νὰ ὑπηρετήσωμεν εἰς τὰς τάξεις καὶ νὰ πυροβολήσωμεν, ἡμεῖς δὲν πρέπει νὰ θεωρήσωμεν ὑποχρέωσιν ὅπως πυροβολήσωμεν τοὺς ὁμοίους ἡμῶν.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΤΙΣΜΑ ΚΑΙ ΑΙ ΗΘΙΚΑΙ ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

Πᾶν μέλος τῆς νέας κτίσεως, πρέπει κατ' ἀνάγκην, νὰ συμπαθῇ πρὸς τὴν ἠθικότητα, τὴν δικαιοσύνην, τὴν ἀγνότητα, καὶ τὴν ἀγαθότητα παντὸς εἶδους. Πρέπει νὰ ἐπιθυμῇ ὅπως εἶναι, οὐχὶ μόνον ἐν τῇ καρδίᾳ, ἀλλὰ καθόσον προοδεύει εἰς τοῦτο, τοῦτο ἀσφαλῶς θέλει ὁδηγῇ αὐτόν, ὅπως εἶναι καθαρὸς τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ἐνδύματα, τοῦτο δὲ θέλει περιλαμβάνει οὐχὶ μόνον τὴν ἐξωτερικὴν αὐτοῦ ἐνδυμασίαν, ἀλλ' ἐπίσης καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ. Ἐν τούτοις οἱ τοιοῦτοι δὲν θὰ διαπράξωσι τὸ σφάλμα, τὸ ὅποιον ὁ κόσμος διαπράττει, τὸ νὰ θεωρῶσι δηλαδὴ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θέτουσιν εἰς τὸ στόμα αὐτῶν περισσότερον μολύνον, ἢ τοὺς λόγους οἵτινες ἐξέρχονται ἐξ αὐτοῦ. Ἡ καθαρότης τῆς καρδίας, θέλει ὁδη-

γήση πρὸς τὴν καθαρότητα καὶ τὴν ἀλήθειαν, τῶν χειλέων αὐτοῦ, καὶ ἐπομένως θέλει ὁδηγήσῃ αὐτόν ὅπως προσέχῃ σχετικῶς πρὸς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ φάγῃ, πρὸς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ πῖῃ, καὶ τί θέλει ἐνδυσθῇ. — ἵνα δοξάσῃ τὸν Θεόν ἐν τῷ σώματι καὶ τῷ πνεύματι, ἅτινα εἶναι τοῦ Κυρίου. Δέν ἐναπόκειται εἰς ἡμᾶς ὅπως θέτουμεν εἰς τοὺς ἄλλους δεσμὰ καὶ χαλινούς, οἵτινες δὲν εὐρίσκονται εἰς τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἐκαστον μέλος τῆς νέας κτίσεως, δέον νὰ ἀναγνωρίζῃ, ὅσον δύναται περισσότερον, ὅτι ἡ ὑπόσχεσις τῆς ἀφιερώσεως αὐτοῦ, θίγει πᾶσαν πρᾶξιν τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Ἐὰν ἐπομένως οὗτος ἔχει τάσιν πρὸς τὴν λαιμαργίαν, ἢ τὴν μέθην, ἢ ἄλλην τινα τοιούτου εἵδους ἀκάθαρτον συνήθειαν, ἀνίηκει εἰς αὐτόν νὰ ἐξετάσῃ μετὰ προσοχῆς καὶ προσευχῆς, ἐὰν δοξάζῃ τὸν Κύριον ἐν πᾶσι, καὶ ἐὰν μεταχειρίζεται τὴν ἐπιρροήν αὐτοῦ, ὅσον δύναται καλλίτερον, ἐνώπιον τῶν ὁμοίων αὐτοῦ. Τολμῶμεν νὰ ὑπαινιχθῶμεν, ὅτι πολλοὶ ὀλίγοι ἐκ τῆς νέας κτίσεως, θὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν αὐτῶν, ὅτι δοξάζουσιν τὸν Θεόν, ὅταν τρώγωσιν ἢ πίνωσιν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κατὰ τινα βαθμὸν θὰ παρημποδίζεν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ ἐξασκήσωσιν ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερον τὰς διανοητικὰς, ἠθικὰς καὶ πνευματικὰς αὐτῶν ἐνεργείας. Βεβαίως οἱ περισσότεροι θέλουσιν ἀναγνωρίσει, ὅτι κατὰ τὸ πλεῖστον, αἱ δυνάμεις ἡμῶν, τὰ τάλαντα, καὶ αἱ ἱκανότητες, ἔχουσι κατὰ πολὺ ἐξασθενήσῃ ἕνεκα τῆς πτώσεως, καὶ ἔχουσιν ἀνάγκην ἐνδυναμώσεως, ἀντὶ ἐξασθενήσεως.

ΕΝΔΥΕΣΘΑΙ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΣ ΑΜΦΙΕΣΕΙΣ

Δυνάμεθα νὰ ὑποστηρίξωμεν μετ' ἀρκετῆς δυνάμεως, ὅτι οὐδὲν πρᾶγμα ὑπάρχει δι' ἓνα ἀληθές, πιστόν καὶ εὐγενές τέκνον τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον ἀφιέρωσε τὴν ζωὴν αὐτοῦ καὶ τὸ πᾶν εἰς τὴν Θεϊαν ὑπηρεσίαν, τὸ ὁποῖον νὰ εἶναι λίαν καλὸν δι' αὐτό. Δυνάμεθα ἐπίσης νὰ εἴπωμεν, καὶ τοῦτο ἄνευ ἀμφιβολίας, ὅτι οἱ ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν, καὶ πᾶσαι αἱ οὐράναι διατάξεις εἶναι μεγαλοπρεπεῖς καὶ ἔνδοξοι, ἐν τῇ περιβολῇ καὶ παρουσίᾳ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἡ λαμπρότης ἀντιπροσωπεύει τὸν Θεῖον νοῦν, καὶ θέλημα, ὅσον ἀφορᾷ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ. Ἐξετάζοντες τὸ ζήτημα τοῦτο ἐκ τῆς ἀπόψεως ταύτης, δυνατόν κατ' ἀρχὰς νὰ εἴχωμεν τάσιν τινα ὅπως εἴπωμεν, ὅτι τὰ μέλη τῆς νέας κτίσεως θὰ ἠδύναντο καταλλήλως νὰ περικοσμήσωσι τὰ θνητὰ αὐτῶν σώματα διὰ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων, καὶ πολυτελῶν ἀμφιέσεων, καὶ τοῦτο μετὰ περισσῆς σπατάλης. Ἀλλὰ πρὶν ἢ ἀκόμη ἀποφασίσωμεν, ἅς ἐξετάσωμεν τὴν ἐτέραν ὄψιν τοῦ ζητήματος, — τοὺς λόγους δηλαδὴ διὰ τοὺς ὁποίους τὰ νέα κτίσματα δὲν πρέπει νὰ περικοσμῶσι τὰ θνητὰ αὐτῶν σώματα ἀφειδῶς, ὑπερβολικῶς.

(1) Ὁ ὑπερβολικὸς ἀτομικὸς στολισμὸς φυσικῶς ὁδηγεῖ κατὰ

τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον πρὸς τὴν ὑπερηφάνειαν· πάντες δὲ ἡμεῖς γνωρίζομεν, ὅτι ἡ ἀγάπη τῆς ἐπιδείξεως, ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ φαινώμεθα εὐπρόσωποι ἐνώπιον τῶν ἄλλων, εἶναι εἰδικὸς πειρασμός, τῆς πεπτωκυίας ἡμῶν σαρκός, καὶ λίαν δυσμενῆς διὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ πνεύματος τῆς πραότητος, καὶ τῆς ταπεινοφροσύνης. Ἐπομένως πᾶν ὅ,τι θὰ ἐξυψηρέται τὴν ὑπερηφάνειαν, καὶ θὰ παρημπόδιζε τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ταπεινοφροσύνης, ἤθελεν εἶσθαι ἐναντίον πρὸς τὰ συμφέροντα τῆς νέας κτίσεως.

(2) Ἡ μεγίστη πλειονότης τῆς ἀνθρωπίνης οἰκογενείας παρεμποδίζεται ἀπὸ τοῦ νὰ ἐνδυθῇ ἐξωτερικούς πολυτελεῖς στολισμούς, ὑπὸ τῆς πτωχείας, καὶ ἐφ' ὅσον κυβερνᾶται ὑπὸ τοῦ φυσικοῦ νοός, εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ προσβλέπωσι πρὸς τοὺς πλουσίους μετὰ φθόνου, καὶ εἰδικῶς πρὸς ἐκείνους, οἵτινες κάμνουσι μεγάλην ἐπίδειξιν πλούτου. Τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης, ἐπομένως, πρέπει νὰ παροτρύνῃ τὴν νέαν κτίσιν, ὅπως λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν αὐτῆς τὰς συνθήκας καὶ τὰ αἰσθήματα τῶν ἄλλων, — νὰ μὴ προτρέπη αὐτοὺς πρὸς πλεονεξίαν, φθόνον, κλπ., οὔτε νὰ κάμνωσιν ὥστε ἡ ζωὴ αὐτῶν καὶ ἡ τύχη νὰ φαίνεται πικροτέρα καὶ ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν τῶν πλουσίων.

(3) Πᾶν μέλος τῆς νέας κτίσεως ἔχει κάμη καθιέρωσιν παντὸς ὅ,τι ἔχει εἰς τὸν Κύριον, καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ, καὶ πρέπει νὰ μεταχειρίζεται πᾶν ὅ,τι ἤθελεν ἔλθῃ εἰς αὐτό, ἐκ τῶν ἀγαθῶν τοῦ κόσμου τούτου καὶ νὰ μὴ καταχρᾶται ταῦτα, ἀλλὰ νὰ τὰ μεταχειρίζεται συμφώνως πρὸς τὸ ὑπόδειγμα Ἐκείνου, ὅστις ἐγένετο Λυτρωτὴς ἡμῶν καὶ ὁδηγὸς καὶ Κύριος. Τὸ πρὸ ἡμῶν τεθὲν παράδειγμα **θ υ δ ί α ς**, — οὐχὶ μόνον τῆς ἐπιρροῆς καὶ τοῦ χρόνου ἡμῶν, ἀλλ' ἐπίσης καὶ τοῦ πλούτου ἡμῶν, τῶν μέσων ἡμῶν, κλπ. «Ὅστις πλούσιος ὢν ἐπτώχευσεν ὑπὲρ ἡμῶν». Πᾶν μέλος ὅθεν τῆς νέας κτίσεως, καθόσον ἐκτιμᾷ τὴν διαθήκην αὐτοῦ, καὶ ζητεῖ νὰ ζήσῃ συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους αὐτῆς, δύναται νὰ μεταχειρίζεται τὰ χρήματα ἅτινα ἐνεπιστεύθησαν εἰς αὐτόν, ὡς ἐπιστάτην τοῦ Κυρίου, διὰ καλλίτερόν τινα σκοπόν, παρὰ νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὰ πρὸς πολυτελῆ στολισμόν, ὅστις οὐχὶ μόνον δύναται νὰ τὸν βλάβῃ, ἀλλὰ καὶ ἄλλους νὰ ἐξερεθίσῃ ἐπιβλαβῶς. Τὸ νέον κτίσμα ἔχει ἀνάγκην νὰ μεταχειρίζεται πᾶν δολλάριον, ὅσον δύναται καλλίτερον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κυρίου.

Καλὸν θὰ ἦτο ἐνταῦθα νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν ἡμῶν εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἀφιέρωσις ἡμῶν, ἥτις δὲν θὰ ἐπέτρεπεν ἡμῖν ἵνα ἐξοδεύσωμεν χρήματα διὰ περιδέραια, ἢ διὰ πολυτελεῖς, ἢ ἐκτάκτους στολισμούς, ἐξίσου δὲν θὰ ἐπέτρεπεν εἰς ἡμᾶς, ἐὰν θὰ ἠθέλομεν νὰ εἴμεθα πιστοὶ οἰκονόμοι, νὰ μεταχειρισθῶμεν αὐτὰ διὰ τὴν ἀγορὰν χρεωγράφων καὶ ὁμολογιῶν, καὶ ἀκινήτου περιουσίας, κλπ., ἐν περιπτώσει καθ' ἣν δὲν ἐξωδεύομεν αὐτὰ πρὸς στολισμόν ἡμῶν αὐτῶν, ἢ κατεσπαταλοῦμεν ταῦτα διὰ τοὺς οἴκους ἡμῶν.

Τὸ χρῆμα εἶναι πολύτιμον, διότι δυνάμεθα νὰ τὸ μεταχειρισθῶμεν ἐπωφελῶς, ἕκαστον δὲ μέλος τῆς νέας κτίσεως τὸ ὁποῖον κατέχει πλοῦτον τινὰ, πρέπει μετὰ προσοχῆς νὰ ἐξετάσῃ τὰς εὐθύνας τῆς ἐπιστασίας αὐτοῦ, καὶ νὰ εἶναι πρόθυμον νὰ μεταχειρίζεται αὐτὸν συμφώνως πρὸς τὴν κρίσιν αὐτοῦ περὶ τοῦ Θεοῦ θελήματος. Λέον νὰ ἐνθυμῆται ὅτι πᾶσαι αἱ τάσεις τῆς πεπτωκυίας φύσεως εἶναι πρὸς τὸν ἐγωϊσμόν, καὶ ὅτι ἐπομένως ὁ νέος νοῦς πρέπει νὰ ἀγωνισθῇ κατὰ τῆς διαθέσεως ταύτης ἐν τῇ σαρκί, καὶ πρέπει νὰ ὑπερνικήσῃ αὐτάς, ἐὰν θὰ ἤθελε νὰ κερδίσῃ τὸ βραβεῖον.

Ἐάν κοσμικός τις ἄνθρωπος ὑψηλῶν ἀρχῶν, ὅστις διακηρύττει ὅτι δὲν εἶναι Χριστιανός, ἀλλ' ὁ ὁποῖος ἐὰν θὰ εἶχε θρησκείαν τινα θὰ ἦτο Βουδιστής, προβάλλῃ τὸ ἀξίωμα, ὅτι «εἶναι ὄνειδος εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ ἀποθνήσκῃ πλούσιος» πόσον περισσότερον πρέπει νὰ αἰσθάνωνται τοῦτο τὰ νέα κτίσματα, — ὅτι ἤθελεν εἶσθαι ὄνειδος δι' αὐτά, ἀφ' οὗ ἔκαμον ἀφιέρωσιν τοῦ παντός αὐτῶν εἰς τὸν Κύριον, νὰ σπαταλῶσι καθιερωμένα χρήματα ἀφειδῶς διὰ τὸν στολισμὸν ἑαυτῶν ἢ νὰ συσσωρεύωσιν αὐτά, ἐνῶ βλέπωσι τοιαύτας εὐκαιρίας ἐν τῇ ζωῇ, ὅπως μεταχειρισθῶσι τὸ ταλαντον αὐτῶν τοῦτο ἐπωφελῶς! Ὁλόκληρος ἡ κτίσις συστενάζει, καὶ συναγωνιᾷ, ὡς Ἀπόστολος διακηρύττει, καὶ ὡς ὁ Διδάσκαλος ἐξήγησε, τοὺς πτωχοὺς ἔχομεν πάντοτε μεθ' ἑαυτῶν. Ἀναμφιβόλως πάντες ὅσοι ἔχουσι καλὰς διαθέσεις θέλουσιν εὖρῃ ἀναριθμήτους εὐκαιρίας πρὸς ἀγαθοεργίας, φιλανθρωπίας κατὰ κοσμικόν τινα τρόπον καὶ εἰς πρόσκαιρα πράγματα. Πολλῷ δὲ μᾶλλον τὸ νέον κτίσμα δύναται νὰ κατανοήσῃ τὰς εὐκαιρίας πρὸς ἐπωφελῆ χρῆσιν τῆς οἰκονομίας αὐτοῦ, καὶ ἐξάσκησιν μετριότητος ἀναφορικῶς πρὸς τὰς προσωπικὰς αὐτοῦ ὑποθέσεις, ἵνα δυνηθῇ καὶ χρησιμοποιήσῃ τὰς εὐκαιρίας τὰς ὁποίας βλέπει πανταχοῦ πέριξ αὐτοῦ, πρὸς διάχυσιν τῶν πνευματικῶν εὐλογιῶν, τὰς ὁποίας ὁ Κύριος τόσον ἀφθόνως ἔχει χορηγήσῃ εἰς αὐτόν. Ἴσως δὲ διὰ τοῦ μέσου τούτου δυνηθῶσι νὰ δώσωσιν εἰς τοὺς ἄλλους τὰ ἐνδύματα τῆς δικαιοσύνης τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸν ἄρτον τὸν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάντα. Ἴσως διὰ τῆς ἐπιστασίας αὐτῶν ταύτης δυνηθῶσι καὶ ἐξαγγείλωσιν ἀποτελεσματικώτερον τὰς χάριτας τοῦ καλέσαντος αὐτοὺς ἐκ τοῦ σκότους εἰς τὸ θαυμαστόν φῶς, ἀφήνοντες τὸ φῶς ἐκεῖνο νὰ λάμπῃ καθαρώτερον. Ἀναμφιβόλως δέ, ὁ Κύριος, πρὸς τὸν σκοπὸν ἵνα παράσχῃ εἰς τὸν λαόν αὐτοῦ τὴν εὐκαιρίαν τῆς ὑπηρεσίας ταύτης εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο, καὶ διὰ νὰ δεικνύωσιν τὴν πιστότητα αὐτῶν καὶ ἀφοσίωσιν ὡς οἰκονόμοι, ἀφῆκε τὸ ζήτημα αὐτοῦ τοῦτο εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην, ὥστε συνεχῶς νὰ κάμνῃ ἐκκλησίαν πρὸς τοὺς ἀφιερωμένους αὐτοῦ νὰ ἀπαρνηθῶσιν ἑαυτούς, νὰ λάβωσι τὸν σταυρόν αὐτῶν καὶ νὰ ἀκολουθήσωσιν Ἐκεῖνον, Ὁν ὁ Θεὸς ἔστειλεν ὅπως εἶναι ὑπόδειγμα ἡμῶν.

Διὰ τούτων δὲν προτρέπομεν ὅπως γείνη τις ἐπαίτης καὶ ἐξαρ-

τᾶται ἐκ τῆς ἐλεημοσύνης τῶν ἄλλων, διὰ τῆς παραδόσεως τοῦ παντὸς αὐτῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κυρίου, μὴ ἀφήνοντες οὐδὲν πρὸς σποράν, διὰ τῆς ὁποίας θὰ δύνανται νὰ ἀναμένωσι μέλλοντα εἰσοδήματα. Ἀλλ' οὔτε καὶ προτρέπομεν ὅπως αἱ θυσίαι ἀχθῶσιν εἰς τὸ ἔπακρον αὐτῶν σημείον, οὕτως ὥστε ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου, νὰ φαίνεται ἰδιότροπος, εὐτελής, φιλάργυρος. Κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν, ἁρμοδία ἐνδυμασία εἶναι ἐκείνη ἣτις εἶναι καθαρά, κατάλληλος πρὸς τὸ περιβάλλον καὶ τὰς συνθήκας, κόσμιος εἰς τὸν ὀφθαλμόν, καὶ ἐν λογικῇ ἁρμονίᾳ πρὸς τὰ οἰκονομικὰ ἡμῶν μέσα. Βεβαίως τὸ νέον κτίσμα πρέπει νὰ γίνηται παράδειγμα εἰς τὸν κόσμον εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο. Δὲν πρέπει νὰ ᾧσιν ἰδιόρρυθμοι εἰς τὴν ἐνδυμασίαν, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ προσπαθῶσι νὰ ἐνδύωνται πέραν τοῦ σημείου ἐκείνου, παρ' ὅ,τι θὰ ἐπέτρεπον αὐτοῖς τὰ μέσα αὐτῶν, καὶ αἱ συνθήκαι αὐτῶν, οὔτε νὰ κάμνωσιν ἐπίδειξιν πλούτου τὸν ὁποῖον αὐτοὶ δὲν κατέχουσι, πράγματι δὲ ἀντὶ νὰ ζῶσι καὶ νὰ ἐνδύωνται ἀναλόγως πρὸς τὸ πλῆρες μέτρον τῆς ἱκανότητος αὐτῶν, — δηλαδή ἴσον πρὸς τὸν μισθόν, ἢ εἰσόδημα αὐτῶν, κλπ. — ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου πρέπει νὰ ζῇ ἐντὸς τῶν εἰσοδημάτων αὐτοῦ, οὐχὶ μόνον διὰ νὰ ἔχωσιν προμήθειάν τινα διὰ τὰς συνήθεις ἀνάγκας τῆς ζωῆς, ἀλλ' ἐπίσης ὅπως ἐξασκῶσι τὴν Θεοειδῇ ἰδιότητα τῆς ἀγαθοπραγίας καὶ ἀγάπης πρὸς πάντας τοὺς ἐν ἀνάγκαις εὐρισκομένους.

—————«οοΟοο»—————

Ἐγγύτερον Θεέ, ἐπιποθῶ
Ἐγγύτερον πρὸς Σέ νὰ ὑψωθῶ
Ἐστω καὶ ἐπὶ σταυροῦ, θανάτου στυγεροῦ
Ἀρκεῖ νὰ εὕρεθῶ ἐγγὺς πρὸς Σέ.

—————«οοΟοο»—————

Ἄν πλάνητα ἔδῳ σκότος βαθ
Μὲ εὗρη ἐν τῇ ὁδῷ πάλιν ποθεῖ
Τὸ πνεῦμά μου πρὸς Σέ νὰ ὑψωθῇ Θεέ,
Ἐγγὺς νὰ εὕρεθῇ ἐγγυς πρὸς Σέ.

Ἡ Σὴ ἀλήθεια ἐξ οὐρανῶν
Λάμπει νῦν τηλαυγῆς μὲ φῶς αγνόν,
Ἵνα μ' ἐνδυναμοῖ καὶ μὲ ποδηγετῇ
Ἐγγύτερον ἀεὶ ἐγγὺς πρὸς Σέ.

ὦ Κύριε ποθῶ εἰς οὐρανόν
Ν' ἀνέλθω ἐν χαρᾷ ἐκ ταπεινῶν
Εἶθε πᾶσα στιγμή πρὸς σέ νὰ μ' ὀδηγῇ
Ἐγγύτερον ἀεὶ ἐγγὺς πρὸς Σέ.